

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Oglasi se račune po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravitelj ulice Molino picolo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprište reklama cije so proste poštne.

„Edinost je moč“.

Narodnostni koncerti.

Baš dogodki zadnjih dob nam pričajo, da viharjev, ki so jeli hrmeti na političnem morju, ni mogoče več ustaviti z administrativnimi uredbami. Narodnostni element se je vzbudil in hrumi z vso svojo silo na dan; zadržati ga, bilo bi zaman.

Že jednostranske jezikovne naredbe so zado- stovale, da se je raznetila urnebeanost german- skega elementa in vzdramila pravcata nemška narodna vojska iz svojega potajanja. Germanske narodne sile, furije germanske bojaželjnosti so osta- vile svoja temna zavetišča, kjer so pripravljale podkop Slovanstvu, ter privršale na dan. In v ve- denju teh furij se ne skriva več, kar stoji zapi- sanega v njihovi knjigi. In zdaj so napovedale boj in ga hočejo izvojevati za vsako ceno. To so glasovi prihajajoči iz hrupa v Hebu.

Germani so izdali svojo parolo, povedali so svetu glasno, kaj hočejo in svet jih je slišal.

Germani hočejo v svojo nemško narodno ce- loto potisniti še velik kos avstrijskega sveta. Ra- zumemo stremljenje Germanov po združenju vsega germanskega življa v jedno kompaktno maso; to je idealno, to je krasno, to prizadevanje znači o kulturi.

Nikakor pa ni plemenito in je od nemške strani povdarjane germanske vzvišenosti nad vse nizko in podlo — nevredno, da hočejo namešati svoje vrste z negermansko krvjo, pomnožiti svoje število z negermanskimi plemeni. V tem pogledu se Germani izneverjajo plemeniti nameri, združiti kar je — germanskega v jedno skupino in v tem pogledu zaigravajo spoštovanje poštenega sveta do njihovih ciljev.

Take namere niso plemenite, ker silijo po brutalni pridobitvi tega, kar ni germansko, kar je tuje. Germani udarjajo barbarskim poželenjem mej druge narode in se ne sramujejo smatrati svojim, kar so si siloma vzeli na tuji lasti, kajti nabirali so na zemlji avstrijski sadežev za svoje

polje in prav pogosto so stezali svoje dolge prste po tuji lasti. A bili so mirni v svojem uzmoivanju in molčali so, stezaje svoje grabežljive roke bolj in bolj po tuji lasti, dokler se jim ni zaklicale: stoj! dokler se ni potegnila meja mej njimi in — nami. Ko pa se je zgodilo to, planili so po konci in jeli rohneti kakor besneži. Ta izraz je sicer oster, a natančno slika početje germanske poželjivosti, ki se je pokazalo baš sedaj v svoji pravi obliki.

Germani žele torej združiti svoje pod jedno jedino zastavo, a njihova prirojena narav jim brani izpoznavati razloček mej „mojim in tvojim“. Za- torej treba, da jih v tem pošteno poučijo drugi in v prvi vrsti — Slovani.

To sicer ni lahko, ker so Germani močni in in veljavni. Toda drugi narodi, posebno pa silno številni Slovani si morajo biti istotako zavedni svoje narodne ideje, združenja avstrijskih Slovanov, kakor Germani. In v izvršbo tega velikega poli- tičnega dela morajo Slovani biti istotako brezob- zirni, kakor hočejo biti Germani. Brezobzirnost sicer ni lepo svojstvo in diši po neizomiki; na- rodnostno združenje se da po popolnem mirnem procesu izvršiti, brez hrupa, brez nasilstev, prav kakor se da jedna vladna oblika pretvariti v drugo, ako so ljudje mirni, inteligentni. Tako jeden kakor drugi popusti od tega, kar ni njegovo in preobrat je izvršen, kakor je vredno izobraženega ljudstva.

V tem procesu ločitve se ne da govoriti o več ali manjvrednosti narodov, marveč, vsaki na- rod, zadovoljen saboj in svojim napredkom, se čuti srednega v svojem krogu in ne gleda čez meje istega.

In baš radi te a, ker se noče upoštevati na strani danes javno in videzno veljavniših narodnosti ta mirni čin ločitvenega in združitvenega procesa, zaradi tega se kali mir, razburjajo se srca brez potrebe in trati dragi čas življenja brezpremiselnost.

Slovani moramo še o pravem času misliti na to, da koncentrujemo svoje moči in sicer brez raz- ločka današnjih jezikovnih oblik, da se nam na- rodnostna združitev v jedno kompaktno slovansko

maso ne onemogoči mej tem od druge strani. M- tudi resno mislimo na to veliko delo in resno mislimo tudi na to, da se izvrši ta proces mirnim načinom; a ker nas na tem ogromnem in krasnem delu zadržujejo drugi, ki na škodo našemu številu hočejo pomnožiti število svojih vrst, zato se nam usiljuje boj, katerega sicer neradi sprejemamo, ker se nam zdi neplemenit, a katerega, ker biti že mora, sprejemamo brez strahu.

Izpoznali smo smoter in nakano drugih, jasno vidimo namene drugih, zato nam je i naša na- loga jasna.

Vse narodnosti se hočejo združiti v celotne narodnostne skupine. To je smoter ljudstva na zemlji. Človeštvo je izpoznalo, da brezi tega ure-jenja ni mogoče priti do vesoljnega reda, zato se je oprijelo velikega dela in nijeden narod ga ne izpušča več izpred oči, sicer bi se zagrešil proti svojemu lastnemu obstanku.

Da, ta ideja je zavládala po vsem vesoljnem svetu in v Evropi ima svoj sedež; zato je to gibanje nazvati naravnost narodnostnim koncertom.

Dokler pa je čuti v teh koncertih neprijetnih disonanc, tako dolgo ni misliti, da bi bilo delo dovršeno, delo, katerega motiti ne bi smelo nobeno drugo medjuglasje.

In ga tudi ne bode motilo.

Silna moč tega delovanja zabranjuje tudi sledno resno nasilje velikih narodov in vsako tako nasilje bi moralo imeti najresnejših posledic na vsako stran. ~~Kak~~ si moramo danes misliti vojno mej Avstrijo, Nemčijo, Italijo, Rusijo, ne da bi hkrati mislili na najopasnije kršitve vojne in državne avtoritete s strani narodnostnega prava, narod- nostnega separatizma.

Vojna Evrope bi torej započeto delo, ki se vrši sedaj po naravnem procesu v narodni zavesti zemskih ljudstev, samo porušila, vrgla je za sto- letja nazaj in bi se vse z nova moralo delati, da bi se prišlo do te stopinje kakor je danes. Zatorej vojne že a priori ne sme biti, ker se vprašanje

nimajo nič. Imeli smo pa vsak svojo: ta lepo, oni manj lepo, prav kakor rede v pravosti. Josip je imel v semestralni svedočbi: vzgledno; dekleta pa ni imel, dasi bi jo bil srčno rad dobil in še srč- neje ljubil. Pa smola je smola. Meste ne baš ve- liko, nas pa cel nebroj, smo pobrali, kar je bilo kaj bolj „chic“. Da bi se tolažil z mlajšim zaro- dom ali pa dolgočasil s starimi devicami, ni imel ni veselja ni poguma. Ostal je doma in zlagal pesmi. Da, moj Josip je tudi pesnikoval. Ustajal je po letu zgodaj in hodil lovit — kakor smo re- kli — fantazijo; zvečer je pa tičal ob mizi, meril stike, kazil soglasja in brbal z levo roko po meh- kih lasih.

Zložil je pesmico: „Sam“, podobno Gregorči- čevi, le vsaj desetkrat daljšo; „Tihi samoti“, ka- tero mu je nekdo parodiral z drugo, naslovljeno „Glasni samoti“, in Josip je spravil — obe; „Moja samota“ po brez misli ritmu in napevu, „Pesem pojdi“, in še vsaj dve do tri sto drugih, ki so to- žile nepoznan ljubici o samoti in srčnih ranah, ka- tere je pa moj prijatelj — da povem prav ne- salonsko — toliko občutil kakor medved poezijo.

Sklenil sem, rešiti ga samovanja, napeti nje- govci liri drugo struno.

(Pride še.)

PODLISTEK

Moretta.

Spisal I. Trošt.

Josip K. je bil moj sošolec in celih pet let moj „kompanjon“, ko smo napovedovali uničevalno vojno nesnažnim makaronom, trdim „bigam“ in slavni „panjoki“. Kdor ne pozna teh delikates, ne ve, kdaj se mu cedé sline po ustih. Skupaj sva se učila, skupaj sprehajala, skupaj sva grdo gledala slovečo mestno fakinažo, skupno sva jej kazala — fige, seveda v žepu. Vsled tega se je čisto zgo- dilo, da je ravnatelj poklical njega in gledal moj presenečeni obraz, potem pa rekel: „Ne, ne, Vi niste isti!“ In vendar sva si bila z Josipom toliko podobna, kakor z ravnateljem, ki je nekoč ugledal v razredu na deski napis: Woher die preussischen Kanonen und woher die rothen Nasen? pa je pokazal s prstom svoj nos, z nosom pa desko in dejal: „Kdor je to pisal, je že videl mojo bakro- vino“. Josip se je smejal in vsi smo se smejali.

Josip se je rad smejal, zmerno jedel in še zmerneje učil. Hudo ga je vznemirila dvojka, a še huje, ako je prinesla „šiora parona“ vročo juho na mizo. Slabe glave vendar ni bil, za kar mu moram biti hvaležen, da je bil čisto moj tolmač, ko je bilo treba zgotoviti s konstrukcijskimi podo-

bami kako posebno zvito in zavito nalogo, katero so pa že pred nama rešili tisoči boljših in slabe- jih učencev; a da ga preveč ne povzdignem, mo- ram pojasniti, da sem bil čisto Josipu kum, ko sva reševala grozne perijode trde nemščine, pre- bavljala neumljive drame à la „Nathan der Weise“ ter lomila kosti kolosalnemu „Faustu“. Moj Josip me je dražil: „Pomagaj no, pomagaj; saj znaš; saj je imel tvoje matere ded nemško ime.“

Vse sva premagala z združenimi močmi; so- učenci so naju pa nazivali Kastorja in Poluksa, Cirila in Metoda, Mohorja in Fortunata... Do zad- njega leta plodonosnih študij naju ni razdružila nobena stvar; v zadnjem semestru naju je pa raz- dvojila — ljubezen. A nisva se bojevala, ne, lju- bila sva vsak svoje dekle in trdo se sovražila, smrtno sovražila in grdo gledala.

Stvar se je zasukala tako-le:

Stritarjev nasvet: Ljubi, mladenič, le ljubi! smo večinoma zvesto slušali in izpolnjevali. V o- semnajstem, devetnajstem letu pa brez ljubice, to bi bil med nami pravi škandal. Žarni pogledi na šetalistihih, drobna pisemca po skrivnih potih, „slu- čajni“ sestanki o gotovem času, tudi v cerkvi, to se je vrstilo kakor vreme, dočim smo katehetu, ki nas je očetovski svaril, pridno lagali, da nihče ne mara za meščanke, da so grde, ne znajo nič in

narodnostnih asimilacij izvrši lože in lepši brezi brutalnosti vojnega nasilja. Prepričani smo, da si narodi še sežejo v roke, da se prav gotovo nastopi oni velikanski moment, ko bo človeštvo stalo roko v roki vrh zemlje in ko pozabi, da je bilo kdaj barbarsko. V dosegu tega divnega cilja pa je treba visoke zavesti o cilju samem in temu se mora doprinesti tudi nekaj navideznih žrtv. Po jedni strani morajo posamični udje avtoritete odreči se egoizmu, po drugi strani morajo vsi narodi solidarno odstraniti ono zapreko, ki je že po največ jedina ovira združitve narodnosti na podlagi miru. Ta zapreka, ki drži narodnosti radi tega saksebi, da se okorišča na njih račun v svojih stremljenjih, ta zapreka mora izginiti in potem bode storjen največji korak k visokemu cilju. In ta zapreka je: mejnarodni kapitalizem.

Ali brez ozira na to oviro zamorejo narodi stopiti že sedaj vse v dosegu svojega smotra, da imponujejo drug drugemu se svojim stremljenjem in moralčno prisilijo vsakogar do spoštovanja stremljenj svojega soseda. Ko popolnoma dozori ta zavest, odpade prav gotovo mejnarodna zapreka sama ob sebi in cilj bode dosežen. Stoprav potem bode koncert narodnostni blagoglasen, brez disonance, stoprav potem bode dosežen pravi red in politični namen pozemskega človeštva.

In da se to prav gotovo doseže, o tem svedočijo burni, dasi še ne prav čisti pojavi naših dob, pojavi — svojih k svojim! F.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 27. julija 1897.

Preiskava radi odobravanja demonstracij v Hebu. Kakor poročajo češki listi, se uvede preiskava proti vsem onim občinam, katere so odobravale protiaustrijske demonstracije v Hebu.

Ta korak avstrijskih oblasti bi kazal, da se Avstrija še vedno zaveda svoje samostojnosti in da hoče kaznovati one, ki se drgnejo dotakniti se te samostojnosti. Avstrija, dasi sestajajoča iz raznih narodnostij, na katere treba jemati posebne ozire vladanja, bila je doslej vse preveč popustljiva nasproti elementom, ki so le izpodkopavali njeno blaginjo, tako sicer, da je konečno tem elementom zrastel greben, ki sega visoko nad državni prapor dinastije. In sedaj bi bilo treba zaklicati: da tu in ne dalje! Segniti bi trebalo z železno roko med to množico kršiteljev najsvetejšega prava Avstrije in jih razporediti od njihovega predrznega namena. Kajti nastopil je trenutek, ko so ti kršitelji jeli pozabljati, da ima širno posestvo avstrijske dinastije še vedno svojega gospodarja in da je to posestvo obdano še vedno z neporušeno mejo zakonov. In sedaj, ko so ti kršitelji, liki paglavci kračeži jeli laziti kar čez obzidje državne meje, sedaj bi trebalo vzeti v roke bič in naložiti kračežem nekaj velevažnih lekcij. To bi bilo prav, to bi bilo avstrijsko! Toda tudi na drugem koncu širnega avstrijskega posestva, na skrajnem jugu, kobacajo podobni kršitelji čez obzidje in tudi na to stran bi bilo dobro obrniti jednaki bič. Ta bič se po malem tudi obrača sem doli, a oni, katere zadeva, niso pravi, a za prave je bič malo „prekratek“ in tako se dogaja čisto, da prizadeti ne zadeti odtegnejo svoje pete.

A bič bode treba doplesti, da bode vršil svoje delo. Kriva misel pa bi bila vendar, da se mir v Avstriji da doseči samimi preiskavami. Prvo in glavno je in ostane: strogo izvedenje veljavnih temeljnih zakonov.

Turške baharije. Turčija mora imeti za svoja poročila izbornih suferjev in kdo so isti suferji, tega ni težko uganiti. Ti suferji narekujejo ravno v teh dneh turškim listom članke polne turškega vetra. Časopisa „Ikdam“ in „Sabah“ pišeta mej drugim: „Minola vojna pokazala je vsemu svetu krepko moralno in fizično stanje naše vojske. Naše čete se v vsakem (!) obziru presegale drznost sovražnih čet, tako glede oboroževanja in oprave, kakor glede oskrbe vojakov. Dosedaj se je v Evropi sodilo vse drugače o nas, ker so se trosila v svet povsem napačna poročila od strani nam sovražnih faktorjev. Danes bodo morali evropski narodi svojo sodbo spremeniti in z večim spoštovanjem govorniti o nas. Tudi naše finančno stanje je izborna. Ponuja se nam denar od vseh strani, a nam ni treba posojila, nasprotno, razvija se naše notranje blagostanje v velikem obsegu. Ministerstva se brigajo za to, da se povzdiga naša

obrtn in se boljšajo prometna sredstva itd.; z jedno besedo: mi smo lahko ponosni v svoji kreposti!“

Je-li možno več peaka v oči? Je-li treba umilivejšega odgovora na evropske note?

V Belgiji delajo liberalci velikim naporom na to, da bi dosegli jedinstvo vseh liberalnih skupin. Najplivniši možje so poslali do pristavev oklic, v katerem vabijo na združenje vseh liberalnih življenj. „L'Alliance“ naj bi se zvala ta politična zveza.

Različne vesti.

Knez Bedřih Schwarzenberg posl. Spínčicu. Med drugimi je čestital knezu Schwarzenbergu na besedah, ki jih je le-ta spregovoril v Budjejevicah v prilog Hrvatom in Slovencem, tudi naš poslanec Vekoslav Spínčič. Knez mu je odgovoril takole: „Izvolite, vredni gospod, vsprejeti moje najsrčneje zahvalo na prijazni izjavi soglasja, ki mi ostane za vedno drag spomin. Želó, da bi mi tudi za nadalje ohranili svoje prijateljstvo, ostajem iskrenim spoštovanjem Vam, vredni gospod, popolnoma udani Dr. Bedřih Schwarzenberg. Tochovice v Česki 11. 7. 1897.“

Poročilo o občnem zboru političnega društva „Edinost“ nam je danes še nekoliko popolniti. V današnjem zjutranjem izdaju je namreč po pomoti izostal zaključni odstavek. Ko je namreč z izvolitvijo novega odbora bil izcerpljen dnevni red in se je predsednik Mandić v imenu odstopivšega odbora zahvalil na zaupnici, izrečeni po veleč. g. dekanu in deželnemu poslancu Komparetu, se je isti gospod predsednik še enkrat obrnil do zborovalcev prisrčnimi besedami ter se je zahvaljeval istim na lepi udeležbi in uzornem vedenju med razpravo. Sem naj bi bili prišli — tako je vskliknil — vsi oni, ki nas obrekujejo, da smo barbari! Sem naj bi bili prišli, da bi bili videli, kako se vedejo zdreli in omikani ljudje! Predsednik je na to še pozival navzoče, naj ostanejo zvesti zastavi naši, naj delujejo med rojaki v zmislu današnjih nasvetov in obranijo to zanimanje za delovanje našega društva, da bodejo prihodnji občni zbori tega društva še sijajnejše manifestacije, nego je bila današnja! Tem besedam je sledila viharina in prisrčna ovacija. Toda *tolgo se ni hotela opravičiti* dvorana. Ljudje so razpravljali nadalje v skupinah; kdor je le mogel preril se je dalje, da je stisnil roko gospodu — Spínčicu. Gani! nas je, ko smo videli, kako je sivolasi starček-seljak doli iz tužne istre stisnil roko našemu istrskemu sokolu vskliknivi tresočim glasom: Bog Vas blagoslovi! Da, prav je imel priprosti mož! Le vera in oštenje naroda, vztrajno delo naših prvakov in voditeljev ter — blagoslov božji morejo nas vzdržati po konci v sedanjih britkih časih, ko se človeku zdi, kakor da se je zarotilo proti nam vse. Včeraj nam je bila sreča, da smo govorili z dr. Leginjo. Obžaloval je mož, da ni mogel priti na zborovanje. Toda — tako je vskliknil resni mož — jaz ne bi bil govoril za nobeno ceno o sedanjem polčenju našem, ampak le jedno samo resolucijo bi bil predložil zborovalcem, da jo vsprejmo. Resolucijo, s katero bi bili izjavili, da *tako slabo, kakor se godi sedaj, se še nikdar ni godilo primorskim Slovanom.*

To je rekel Leginja, to je rekel mož, ki ve, kaj govori! In ko je tako, bilo bi smešno, ako bi hoteli varati sami sebe. Naš položaj je obupen in obupati bi morali na svoji bodočnosti, ako ne bi nosili v sebi živo vero, da naš narod hoče živeti! Narod pa, ki hočejo živeti, taki narodi ne mrjo. A da hoče živeti, to je dokazal naš narod predminole nedelje na občnem zboru društva „Edinost“.

Kako se in kdo širi anarhizem! Poznan je oni izgred, ki so ga bili priredili na Voloskem neke nedelje v postu, ne da bi imeli od kompetentne strani potrebno dovoljenje za obhod in godbo. Glasba je svirala — pod vodstvom izgrednikov — tudi pod oknom okrajnega glavarja Fabianija. Daljnji obhod v Lovran je preprečil občinski glavar na Voloskem, dr. Andrej Stangerj. Izgredniki so šli potem k c. k. okrajnemu glavarju in potem z godbo v Matulje, a popoludne po raznih selih Kastavščine. Orožnikom, ki so jih povpraševali po dovoljenju, so odgovorili, da nimajo pismenega dovoljenja, ampak ustmeno od c. k. okrajnega glavarja. — Stvar imajo baje oblasti v rokah,

ali dosedaj se še ni izvelo nikako postopanje proti izgrednikom, da-si se je stvar godila že v marca, a sedaj smo koncem julija. Ali je čuda potem, da se je dogodil sličen, — ne, še hujši slučaj ravno minole dni v Podgradu. Tamošnji občinski glavar je dovolil na temelju zakonov — kakor vsako leto — jeden ples za praznik sv. Jakoba. Drugega ni dovolil. Oni, ki so hoteli prirediti ta drugi ples, napravili so pisano pritožbo ali prošnjo na c. k. namestništvo v Trstu. Nekaj njih se se podali osebno na namestništvo v Trst. Na namestništvu, da so jim rekli, da morajo prej iti na okrajno glavarstvo in gospodje v Trstu so hili še tako uljudni, da so sami prečrtali naslov ter ga zamenili z onim c. k. okrajnega glavarstva. Prav pa bi bilo da so jih pončili o zakonu, ki predpisuje, da dovoljenja za ples spadajo v delokrog občinskega glavarja oziroma — potom rekurza — v delokrog občinskega zastopa ter da c. k. okrajne oblasti nimajo ničesar opraviti pri tem. One prošnjo ali pritožbo so odnesli že početkom tedna na okrajno glavarstvo. *Ne so tožili tu, da niso dobili dovoljenja, pripomnil je gospod okrajni glavar: Kakor ste si izvolili, tako imate!* Te besede so bile naperjene proti zakonito postavljenemu glavarju občine, ne da bi bil gosp. glavar niti zaslišal tega poslednjega. Kar jim je nadalje rekel gosp. glavar, tega niso povedali. To pa je res, da so si vendar najeli glasbo in priredili prostor za ples. Ker je bilo že v petek pred praznikom, a še niso imeli pismenega dovoljenja od c. k. okrajnega glavarja, brzojavili so istemu in plačali odgovor. Ves akt, s čisto blanketo za odgovor vred, poslal je na to okrajni glavar občinskemu glavarju ter je pozval poslednjega, naj reši stvar po §. 38. obč. reda. Ta §. pravi, da se oni, ki ni dobil dovoljenja za ples, more pritožiti na občinsko zastopstvo. Občinski glavar je takoj v soboto dne 24. t. m. prijavil pritožiteljem, da se stvar predloži občinskemu zastopu in do tedaj da ostaja pri svojem odloku, da namreč ne dovoljuje drugega plesa.

Došel je dan 25. julija. Malo pred zaključkem svedane sv. maše šli so isti pritožitelji, prireditelji plesa, brez dovoljenja, z godbo na navadno mesto. A ko je minula sv. maša, zasvirala je godba, potem je igranje šla po Podgradu, igrala pred c. k. sodiščem, in od tam je šla na plesišče. In potem se je plesalo vseprek. Župan in poljski čuvaj sta rekla godcem, da nimajo dovoljenja za godbo, a le-ti so odgovorili, da svirajo, ker so najeti. Jeden od naročiteljev godbe je rekel, da on vodi godbo. Potem je šel župan z občinskimi slugo vprašat jih po imenih. Prvi, katerega je vprašal, je rekel, da se imenuje Ivan Nabergoj. Sveda ni bilo res to. C. k. orožniki da so jim rekli že nekdanj prej, da njim ni treba naznanjati plesov, ker da jih ne briga to. Občinski glavar je hotel ob 11^{1/2} javiti stvar brzojavnim potom na c. k. okrajno glavarstvo ter zaprositi azistencije orožnikov, toda ni gospod. poštar ni ekspeditorica nista hotela vsprejeti brzojavke, češ, da je že minula 11. ura in pol.

Tudi ta dogodek naj bode dokazom, kako odnošaji vladajo v okraju voloskem, kateremu je na čelu c. k. okrajni glavar Alojzij Fabiani! Ljudje, ki nočejo poznati ni zakonov ni oblasti, obstoječih zakonito slave, tu prave orgije....

Pripomniti bi še bilo, da so bili muzikaši iz Materije in da se je ta nedovoljeni ples vršil tri možu, stoječem v rodbinski zvezi z Francescom Marottijem in c. k. poštarjem Petechom.

„Zur guten Stunde“. Med Slovenci je precej razširjen list „zur guten Stunde“, ker prinaša precej zabavnega gradiva. Toda ta list sedaj jako razzaljivo piše o Slovanih in preplavlja celo županstva po Slovenskem z oklicem: „Zum Kampfe der Deutschen in Böhmen“. V tem spisu grdo psuje Čehi in Slované sploh, a zajedno nabira odjemalcev mej nami. Je-li mogoča večja infamija? To je izzivanje skrajne mere. Kaj bi storili Nemci, ako bi mi poslali med nje tak list? Čehi so vsled tega pisarenja storili svojo narodno dolžnost in noben Čeh ne naroči več tega lista. Posnemajmo tudi mi svoje brate v tem in vzmimo Nemcem njihove psovke v obraz! In še se nahaja naših ljudi, ki širijo ta list med nami! Menimo, da jim to odpre oči. In z nova se kaže potreba zabavnih in cenih domačih beril. Naše občinstvo naj bi zares že konečno odložilo to grešno površnost v narodnih rečeh in poslalo ponujano mu tuje berilo, od koder mu je došlo!

Zopet dražbe nepremičnin. Pišejo nam: Za dan 21. julija je bilo razpisano vršenje prve, a za dan 21. avgusta druge dražbe raznih nepremičnin v vrednosti nad 5000 gld. Ljudovika Dukica-Tisljeviča. Ne, ker bi se veselili na tem, ampak z žalostjo beležimo to; in sicer samo zato, da opozorimo naše čestite ljudi, kaki so in kaj se dogaja z onimi ljudmi, ki so odpadli od naše stranke na Kastavščini in od hrvaško-slovenske stranke v Istri.

Zveza slovenskih kolesarjev vabi k dirki, katero priredi „Zveza slov. kolesarjev“ dne 8. avgusta 1897 na progi Trst-Celje.

Start ob 4. uri zjutraj v Trstu pred kavarno Fabris (Piazza caserma). Vozi se po državni cesti takó, da gre vsak izmed dirkačev mimo sledečih kolesarskih postaj: Sežana-Razdrto-Postojna-Logatec-Vrhnika-Ljubljana-Trzin-Domžale-Trojane-Vransko-Zalec-Celje („Narodni dom“). Na vsaki postaji stali bodo člani zveze, kateri bodo iz prijaznosti zapisovali, kedar se je ta ali oni izmed gg. vdeležencev mimo pripeljal. Razpisana so tri darila, prvo v vrednosti 25 gld. Razun tega dobi vsak vdeleženec distančne vožnje častno svetinjo, če prevozi progo v 8. urah. Vložek 5 kron. Ob 12. uri opoldan pričakujejo se zadnji izmed gg. vdeležencev pred „Narodnim domom“ v Celju.

Nató vdeležba članov „Zveze slov. kolesarjev“ pri slavnosti, katero priredi „Celjski Sokol“ povodom blagoslovljenja zastave.

Zvečer pri komersu v „Narodnem domu“ razdelitev častnih daril po predsedniku „Zveze“.

Prijave do dne 5. avgusta t. l. do osme ure zvečer do rednika „Zveze“, g. Fran Gombača v Ljubljani.

Za gotovo računajoč, da se Vaše blagorodje vdeleži te dirke, bodisi kot dirkač, bodisi kot zastopnik „Zveze slov. kolesarjev“, zlasti pri slavnosti blagoslovljenja zastave „Celjskega Sokola“, vam kličemo kolesarski „Zdravo“ in „Na svidenje“ v Celju dne 8. avgusta 1897!

Odbor „Zveze slov. kolesarjev“.

Vapored sestanka krščansko mislečega dijaštva bode dne 28. julija 1897 v dvorani katol. rokod. pomočnikov Komenskega ulica (Poljske ulice) št. 10. Dopoldne ob 9. uri: 1. Otvoritev po predsedniku pripravljalnega odbora in volitev predsedništva. 2. Narodno vprašanje. (Poroča theol. Ivan E. Zoré) 3. Kako naj sedelujeta posvetna in duhovska inteligenca? (Poroča med. Anton Breclj) 4. Kako stalbše zavzemaj razumnik nasproti socialnemu načrtu. (Poroča theol. Evgen Lampe.) Popoldne ob 3. uri: 1. Leposlovje. (Poroča abt. Ivan Šinkovec) 2. Vera in veda. (Poroča phil. Josip Debevec) 3. Položaj in organizacija slov. kršč. mislečega dijaštva. (Poroča vet. med. Fran Črne.) Po sestanku bode slavnostni komerz. Pri komerzu sodeluje sl. tamburaški klub „Zvezda“ pod vodstvom svojega kapelnika g. M. Adamiča. Začetek ob polu 8. uri zvečer. K temu komerzu se kar najljudneje vabijo vsi prijatelji kršč. organizacije in še posebno kršč. mislečega dijaštva. Vabilo velja kot vstopnica h komerzu.

Veselica pevskega društva „Skala“ v sv. Križu se ne bode vršila dne 1., ampak dne 8. avgusta.

Štrajk lesnih delavcev še ni dovršen! Pišejo nam: Štrajkujoči delavci so znižali svoje zahteve od 2 gld. na 20% povešek dailae. V mejsebojnih pogovorih čuti je raznih menenj o tem štrajku.

Nekateri menijo, da bi se bil štrajk moral napovedati 14 dni pred; drugi, da so ga prepozno ali prezgodaj začeli, in tretji, da štrajk ni našel potrebne simpatije pri laških časopisih, ker so štrajkujoči večinoma Slovenci.

Redki so slučaji, da gospodar iz lastne volje povisa plačilo delavcu; delavec ima po zakonu združevanja pravo, upreti se in zahtevati od gospodarja, da mu povisa nezadostno plačilo, ali da odpravi druge krivice v tovarni. Danes se mnogo štrajka, a večinoma nesrečnim izidom. Glavni vzroki, da delavec ne premaga v štrajku, so v tem, da ali ni prišel o pravem času, ali pa nima v sebi dovolj podpore, da bi mogel vztrajati; mnogokrat ga ne podpira ljudsko menenje. Zato, ker je delavec slabšeji od gospodarja, mu je težje prebiti brezdelni čas, ker štrajk je vedno boj za kruh. — Štrajk se navadno pričinja brez znanja, nenadno, drugače bi si gospodar lahko preskrbel

drugih moči in štrajk bi bil brez zmisla. — To velja tudi o našem štrajku. — Štrajk se pričinja, kedar ima gospodar največjo potrebo, in silno delo in mnoge naročitve. — Zato govoré, da današnji štrajk ni bil začel o pravem času. Vrhu tega vidimo, da so laški časopisi prijazno pisali o drugih štrajkih ter tako pripomogli k hitrejšemu rešenju štrajka. To je bilo pri Lloyd in Struthofu. Narobe pa se je „Piccolo“ potegnil za gospodarja žida Modiana in štrajkovci so se morali upogniti pod stari jarem. — Poglejmo zdaj še enkrat položaj naših lesnih težakov in njihovih gospodarjev! Ako pomislijo gospodarji, da jim lesni delavci, ako se jim dovoli naprošeni povešek, istega povrnejo radovoljnim delom, ker vsaki delavec (in naj ga gospodar še tako opazuje in priganja) lahko koristi ali tudi ne; ako pomislijo gospodarji, da ne bode več tistega prijaznega razmerja, ako bi se delavci morali povrniti na delo za prejšnja plačila; posebno kedar je delavec prepričan, da ni zahteval preveč, in da onih 20% ne bode na škodo gospodarju; ako pomislimo dalje, da bi bili nekateri lesni trgovci voljni povešati svojim delavcem na 1.70 do 1.75 na dan, ako bi se bili delavci z njimi prej pogovorili; potem ne smejo zameriti težakom, ako so poskušali na svojo roko, ker si morda niso upali odkrito povedati svoje menenje. V takih slučajih naj bo gospodar velikodušen. — Sedaj treba pomisliti še, da se je podražil tudi kruh. Kruh je glavni živež težaku. Delavci torej ne bodejo na boljem, tudi če se jim dovoli povešek.

Kar se tiče pomisleka, da mnogi izgube kruh valed štrajka pod pretvezo, da so prestari, ali ker so Slovenci, morali bi obžalovati to, kajti znano je, da o štrajkih pojedinec mora potegniti z večino.

Ozirom na vse rečeno, obračamo se do naših slovenskih trgovcev z lesom z uljudno prošnjo, da bi delali na tako rešitev, da bodo zadovoljni obe stranki. Delavski prijatelj.

Usmilite se ptičev! Iz Komna nam pišejo: Danica piše v 15. števil. „Slovenke“ sledeče: „Neka pariška modna tvrdka je naročila za prihodnjo zimsko sezono 20.000 ščegljic in drugih lepo pisanih tičkov naših gozdov.

20.000 (dvajset tisoč) ptičic-pevk na glavah omikanih dam bolj in najbolj krogov! Kar zona nas spreletava o tej misli! Amerikanski in azijski gozdovi so že izpraznjeni. V zadnjih 20 do 30 letih je zatrla skoro do cela ta grozovita modna strast nežne kolibri, paradiznike in druge krasne tičice, ki so bile uprav krasota onih dežel. Polovljenih je bilo v tem času okoli 3000 milijonov teh tičkov. Zdaj, ko jih nedostaje tam, hočejo ti nečloveški barbarični modni špekulantje še naše gozdove izprazniti in opustošiti. A civilizirani evropski svet jih bode vestno podpiral! Kolika škoda pa se prizadeva našemu poljedelstvu, tega pač ne pomisli nikdo. Krogi, v kojih se nosijo tiči na klobukih, itak ne strdajo kruha, za druge se pa ne brigajo, samo da morejo zadoščati svoji puhli gizdavosti. Če oblastva ne posežejo vmes energično, so pač šteti dnevi našim lepim in koristnim pticam-pevkam.

Slovenke, še jedenkrat! ne kupujte klobukov, na kojih so tiči!

Tako Danica. Kdo bi ne potrdil tej izjavi? Kdo bi se ne potegnil za naše uboge ptičke! In zares: osnula se je „Avstrijska zveza prijateljev ptic“, katera razpošilja po vsej Avstriji svoj poziv na prijatelje ptic. Osobito poziva ta zaveza naše učiteljstvo na vztrajno delovanje.

Ta zaveza, ki se je ustanovila pred desetimi meseci, dosegla je že sedaj sijajen uspeh in pridobila si je hitro srca starih in mladih. — 25.000 udov pridružilo se je temu praporu in upa se, da jih bo do konca leta 50.000.

Ta lep in svet namen je zares občudovanja vreden. In zakaj bi ne bil? Saj je namen društva: boj proti nečloveškemu pokončevanju ptic in njega odstranitev na Spodnjem Tirolskem, v Dalmaciji in Italiji, kakor pokončevanje ptic za modo. Ohranitev koristnih ptic s tem, da se jim pripravljajo vališča in hrana itd., da se pridobi vse prebivalstvo vseh kronovin Avstrije s tem, da se razpošljejo potujoči učitelji in prirejajo predavanja, oblaževanje mladine z razdeljevanjem pristopnic za učence, s spisi itd.

Torej jako lep, blag namen ima to društvo, čegar osrednje vodstvo je v Gradcu (Körblergasse št. 40), a vodstvo slovenskega oddelka pa v Celju (G. Martiny, c. kr. geometer).

Navadni letni donesek je le 20 nč. — Kdor želi postati ud temu velekoristnemu društvu, naj se oglasi pri g. Ant. Lebanu, tukajšnjemu nadučitelju.

Društveno vodstvo pripravlja sedaj velikoštevilno prošnjo na visoki državni zbor na Dunaji, v kateri se bode prosilo za strogi zakon v obrambo ptic, za odpravo pogubnega in nečloveškega pokončevanja ptic. Za to prošnjo ima vodstvo že 80.000 lastnoročnih podpisov, kateri predočujejo večino vsega prebivalstva našega lepega cesarstva.

— Osrednje vodstvo avstrijske zveze prijateljev ptic v Gradcu zastopata: M. Walter pl. Eckwehr, soproga c. in kr. oberstl. in M. pl. Schram, c. in kr. polkovnika udova; zadnja predsednica, a prva podpredsednica tega društva.

Podpirajte torej ta trud in pristopajte k avstrijski zvezi prijateljev ptičev!

(Slovenske liste prosimo, da ta spis ponatisniti blagovolijo. Pisec.)

Iz Ljubljane nam pišejo: Ni še dolgo temu, odkar je prinesla „Edinost“ članek „O razmerah na ljubljanskem gimnaziju“, in neki slovenski list je omenil o tej priliki, da so še lepše razmere na ljubljanski realki. In res! Nihče si niti misliti ne more, da vladajo take razmere na državnem zavodu, da morajo slovenski dijaki toliko trpeti pred našimi narodnimi nasprotniki, ravno v središču Slovenije.

Dovolj se je pisalo po raznih časopisih o razupitem društvu „Germanija“, kjer so združeni realski in gimnazijski nemški dijaki, da proslavljajo Bismarka! Povsem znano je, da je načeloval „Germaniji“ neki nemški profesor, kajti deček, ki slušuje v oni hiši, kjer so se shajali „Bismarkovci“ je izjavil, da je prihajal med dijake gospod srednje postave, zaraščene brade, pokrit z velikim okroglim klobukom in opravljen s precej ponošeno vrhno suknjo. Vsakdo, kdor pozna dotičnika, je vedel takoj, da je bil to on in nihče drugi! — Res so se začele preiskave, a vse to je bilo le „pro forma“. Sladko se smejejo so prihajali dijaki iz ravnateljeve pisarne, dobro vedoči, da se jim nič ne zgodi, kajti, doktor jih je že izgovoril pri ravnatelju. Prenehale so zopet preiskave, dokler ni dobil profesor Z. pri sedmošolcu D. listka na katerem je bil dnevni red seje „Germanije“. Oddal je seveda listek ravnatelju, ki je imel sedaj črno na belem o obstanku imenovanega društva — a zopet je potihnilo vse.

Vse drugače pa je bilo pred dvema leti, ko je prišlo slovensko literarno društvo na dan, kjer so se slovenski realci urili v svojem materinam jeziku! Brez dokazov, skoro brez preiskav so bili kaznovani vsi brez izjeme in najmanjša kazen je bila osemurni karcen. Pravica, pravica, kje si?! Kako strogo je pa postopal učiteljski zbor tudi letos s slovenskimi dijaki! Za vzgled naj navedem samo to: Navada je na realki, da sledi pri šolski maši nemškemu petju slovensko, temu zopet nemško itd. Dvakrat pa se je letos v prvem tednju že pelo nemško in tedaj bi moralo že davno na vrsti biti slovensko petje. Pri skušnji pa je nakrat naznanil g. učitelj petja, da se mora peti nemško. Dirigenta šestošolca J. ni bilo pri skušnji in ko je prišel k maši, odredil je povsem navadno, slovensko petje. In res so pevali (24 Slovencev in 6 Nemcev) peli slovensko! Zaradi te malenkosti pa sta dobila dirigent in sedmošolec P. strog ukor, in kakor se je izrazil g. ravnatelj: „Wegen heftiger Demonstration!“ Bog jim poplačaj!

Seveda so bile radi tega dogodka velike preiskave, saj je to bilo: „heftige Demonstration!“ G. ravnatelj se je o tej priliki izrazil proti jednemu slovenskih dijakov, da mu ne bo koristilo spričevalo njegovih sobratov. Torej so besede Slovencev pri g. ravnatelju nič, četudi so resnične? Dosledno bi moral dr. Junovic tudi postopati z nemškimi „Bismarkovci“, proti katerim bi moral rabiti izjave slovenskih dijakov.

Drugim dijakom pa je ravnatelj pravil v preiskavi, da je tehnikov ves svet, da pride tehnik med tuje ljudi in tam pozabi na svojo narodnost, na svojo rojstno mater. In ko mu je prigovarjal neki dijak, odgovoril je g. ravnatelj povsem neženirano: „To vem sam iz lastne izkušnje. Tudi jaz sem bil nekaj kaj drugega nego sem zdaj!“ Da, vemo g.

da ste bili nekadašnji Slovan, zdaj pa ste „Turnvereiner“ in zaščitnik „Bismarkovcev“! Le Vi. g. ravnatelj, ste krivi, da niso bili kaznovani dotični profesor in njegovi drugi, ki zavajajo mladino na ljubljanski realki, da se vzgaja v prusofilskem duhu! Da, ljubljanska državna realka je pravo ultranemško gnezdo! Pač žalostno, a res je!

Židovstvo povsodi proti nam. Čudno se mora dozdevati človeku, da so baš Židje in skoro vedno le Židje tisti ljudje, ki največ obračajo svoj strup proti Slovanom. Nam Slovanom sicer ni znano, da bi bili storili naši predniki Židom kdaj kako krivico, pač pa govori zgodovina o „krivici“, ki so jih prizadevali drugi narodi nam. In kako je to, da morajo sedaj Slovani trpeti za — druge? Koliko krivic prizadeva židovstvo Slovanom v Galiciji, kjer jih je uničilo skoro do cela gospodarski in jih tiralo iz svoje drage domovine! In zopet v avstrijskem Primorju smo Slovani, proti katerim se obrača strupeno želo židovstva. Saj je še nedavno temu Žid Angeli v mestnem zboru tržaškem nasvetoval, da se okoličanom prepove prodajati po mestu kruh in voziti z voli in „Independente“ je kar naravnost izdal bojno geslo, da se imajo tržaški Slovenci kar jednostavno uničiti.

Sedaj pa je žid Morpurgo v italijanski zbornici nakuril vlado, naj strogo gleda na prste benečanskim Slovincem. Kajti Slovenci da imajo močno družbo sv. Mohorja, katera se svojim berilom širi panslavizem in tega berila da gre veliko v zadnjem času tudi med beneške Slovence. Tovariši Imbriani in drugovi so seveda glasno pritrdjevali g. Morpurgo in minister Gianturco je izjavil, da je vlada že ukrenila potrebno, da se beneškim Slovincem dene — „torba“ na njihova slovenska usta. Ubogi beneški Slovenci, se vam-li sanja, kaj sklepajo proti vam v Rimu? Kako proslavljajo ti Italijani, ki bi hoteli za-se v naši Avstriji najrazsežnejše pravice jednakopravnosti, toisto enakopravnost v italijanski državi?

Dejstvo, da vi citate knjige družbe sv. Mohorja, smatrajo že panslavizmom, a dejstvo, da oni proslavljajo v naši državi svojega Garibaldija, pa smatrajo menda čistim — avstrijskim patriotizmom. Vas razkričujejo nevarnimi, ker imajo sami slabo vest in so tako podobni tatu, ki je kradel sam, a je kričal potem: „tatje, tatje!“

Najimenoitneje pa je, kakor smo rekli že gori, to, da se proti Slovanom obrača se svojim strupom v prvi vrsti židovstvo, ono židovstvo, ki se sicer nazivlja mednarodnim, samo za svoje koristi skrbečim faktorjem. Proti nam so fanatični, ker se nas boje, ker vedo, da imajo Slovani moč v sebi, da jih zavrnejo v prave meje, ako bi mogli svobodno dihati. Zato vse napenjanje židovstva po vsem svetu, da Slovani ne morejo priti do svobodnega dihanja. Zato nas obrekujejo in denuncirajo tudi v italijanski zbornici!

Koliko se je pridelalo vina v Avstriji l. 1896. Letošnje statističko izvestje poljedelskega ministerstva podaja sledeče številke: Pridelalo se je vina v Avstriji lanske leto 3,485,120 hektolitrov. Za pridelkom prejšnjih let zaostaja lanski pridelek za celih 163.917 hkt. ali za 4.2%.

V posameznih deželah rodilo se je vina in sicer: v dolnji Avstriji 698.270, v Štajerski 387.917, v Koroški 82, v Kranjski 100.538, v Tirolski 355.210, v Predaleški 2.18, v Goriški 117.713, v Trstu (?) in okolici 10.500, v Istri 274.755, v Dalmaciji 1.354.980, v Češki 14.150 in v Moravski 167.999 hektolitrov. Katastralni čisti dohodek znaša 4.062.033 gld. Izvoz je znašal 26.156 meterskih stotov, uvoz je poskočil za 75.635 m. st. Da je uvoz tako poskočil, kriva je znižana carina za uvoz italijanskih vin.

Bismarck — Madjar? Dopisnik „Budapester Hírlap-a“ se je obrnil do sina Bismarkovega s prošnjo, naj mu razloži, da je-li je res, da izvira družina Bismarkov iz madjarskega pokoljenja. Herbert Bismarck je odgovoril, da to ni resnica, kar se raztroša mej svet v tem obziru, pač pa nasvetuje neko knjigo, v kateri je povedan pravi izvor Bismarkovega pokoljenja.

Kaj stoji v dotični knjigi, mi ne vemo, pač pa se nam hoče skoro dozdevati, da je Bismarck — slovanskega pokoljenja na Poznańskem, kajti Bismarck tako neko šmentano spominja na ime „Pes — Marko“, da si človek ne more kaj, da ne bi Bismarcke spajal s tem imenom. Potem so

Bismarcki seveda — renegatje, a renegatje so znani največ sovražniki svoje izvirne narodnosti. Pri Bismarckih se to zлага povae.

Nova ekspedicija na severni tečaj. Izlet na severni tečaj postal je predmetom čedalje živahnejemu zanimanju izvestnih krogov. Za Andrésejem in drugimi napravljajo se na potovanje proti severnemu tečaju Amerikanec poročnik Peary. Peary se hoče na svojem podjetju poslužiti originalnega sredstva, namreč Eskimov.

Eskimo so narod, živeči na skrajnem Severu, navajen na življenje v večnem mrazu. Peary vzame seboj 350 najboljših Eskimov, katere hoče potiskati čedalje više proti Severu in jih ondi naseljevati. Ti ljudje bodo delovali v njegovem smislu in prodirali čedalje globlje na Sever.

Pri tem podjetju bodo pomagali tudi severni psi, kateri se dajo izbornu porabiti v snegu in ledu, kajti ti psi, vpreženi v sani, pridejo dalje po potih, kamor bi si ne upal noben Evropejec.

Ta severna ekspedicija bo v trajnem kontaktu s Pearyjem, kateremu bo poročala o vseh svojih korakih in Peary-ju samemu niti ne bo treba vedno muditi se med ledom. Nanzenovo podjetje da se je baš radi tega ponesrečilo, ker se ni posluževal Eskimov in psov. Da vidimo, kako se posreči Peary-jevo podjetje!

Francoski podjetniki v Abesiniji. Iz Pariza se javlja, da je kralj Menelik podelil neki francoski podjetni tvrdki koncesijo za gradnjo železnice v njegovi državi za dobo 99 let.

Najnovejše vesti.

Carigrad 26. Na ponovljeni ukaz eskadra, da odplavi iz Dardanel, so podali vsi poveljniki ladij ostavke in izrekli, da ladje niso v plovbenem stanju, torej nemožne odpluti. Poveljniki nočejo odpluti, da bi ne trpeli sramote, katera bi na to sledila. V tukajšnjih krogih se govori, da te demonstracije ni jemati resno.

Beligrad 26. Včeraj po noči med 11. in 12. uro napadli so hajduki železniško postajo Vlaško, zvezali osobe in oropali državno blaginico.

☞ Za slabotne ☞

bolehave valed pomanjkanja krvi na živcih, blede in slabotne otroke; izvrstnega okusa in preiskusnega učinka je **železnato vino lekarja Piccolija v Ljubljani.**

(Dunajska cesta)
priporočeno od mnogih zdravnikov. — Polilitarska steklenica velja 1 gld., pet poliliterskih steklenic 4 gld. 50 kr.

Trgovinske brzojavke in vasa.

Endimpesta. Pšenica zajesen 10.58 10.59 Pšenica za spomlad 1898 10.18 do 10.20 Oves za jesen 5.62 5.63. — Rž za jesen 8.12 8.15. Koruza za juli 1897. 4.54 4.55 Pšenica nova od 78 kil. f. 10.55—10.63 od 79 kilo 10.60 10.65 od 80 kil. f. 10.70—10.75, od 81. kil. f. 10.75 10.80, od 82 kil. for. — — — — — Jedmon — — — — — prosa 5.65—6.15

Pšenica: Sredne ponudbe, dobropovpraševanje. Prodaja 15000 mt. st. 15—20 nvč., novi 15 nvč. dražje. Rž. 15 nvč. Jedmon 10 nvč., Oves 5 nvč. dražje. Koruza jako stalna. Vreme: lepo.

Praga. Nerafinirani sladkor for. 11.15 do — — — — — Novi po f. 11.40.

Havre. Kava Santos good average za juli 46.25 za november 47.25.

Hamburg. Santos good average za september 37.25, za december 38.25 za marec 38.75. za maj 39.25.

Trgovinske brzojavke 27. julija 1897.

	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	102.05	102.10
„ „ „ v srebru	102.90	102.25
Avstrijska renta v zlatu	123.26	123.35
„ „ „ v srebru	101.40	101.40
Kreditno združenje	367.25	368.75
Londen 10 let.	119.45	119.45
Napoleon	9.52	9.51 1/2
20 mark	11.74	11.73
100 ital. fr.	45.35	45.40

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.

Državna železnica. (Postaja pri sv. An drejn)

Od dne 1. maja 1897.

ODHOD:

6.30 predp. v Herpelje, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.
8.30 „ v Herpelje, Rovinj, Pulj.
4.40 popol. v Herpelje, Divačo, Dunaj Pulj in Rovinj.
7.30 „ v brzovlak v Pulj, Divačo, Beljak na Dunaj
Lokalni vlak ob praznikih

9.15 popol. v Divačo.
DOHOD:
8.05 predp. iz Ljubljane, Divače.
9.45 „ iz Pulja, Rovinja.
11.15 „ iz Herpelje, Ljubljane, Dunaja.
7.05 popol. iz Pulja, Rovinja, Ljubljane, Dunaja.
9.45 „ brzovlak iz Pulja, Rovinja,
Lokalni vlak ob praznikih:
8.35 popol. iz Divače.

(Južna železnica) (Postaja južna železnice.)

Od dne 1. maja 1897.

ODHOD:

7.45 predp. brzovlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.25 „ brzovlak v Nabrežino, Benetke, Rim.
9. — „ omnibus v Nabrežino, Videm, Benetke in Verono.
9.55 „ poštni vlak na Dunaj, zveza s Pešto in Zagrebom
12.50 popol. omnibus v Kormin.
4.40 „ omnibus v Nabrežino, Videm, Rim.
6.25 „ poštni vlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.05 „ brzovlak na Dunaj, zveza s Pešto, Reko
8.05 „ brzovlak v Kormin.
8.45 „ mešani vlak v Nabrežino, Videm, Rim.
10. — „ mešani vlak do Mürzschlaga.
Lokalna vlaka ob praznikih.
v Gorico, Kormin, Cervinjan.
4.25 „ v Nabrežino.

Tedenski vlak:

7.50 popol. (sreda) ekspres v Ostende.
DOHOD:
6.55 predp. mešani vlak iz Mürzschlaga, Beljaka, itd.
7.30 „ mešani vlak iz Milana, Vidma, Nabrežine.
8.35 „ brzovlak iz Kormina.
9.25 „ brzovlak v Dunaja.
10.25 „ poštni vlak z Dunaja, zveza z Reko.
10.37 „ brzovlak iz Rima, Benetk.
11.20 „ omnibus iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40 popol. poštni vlak z Dunaja.
7.45 „ omnibus iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.30 „ brzovlak iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine; —
8.56 „ brzovlak z Dunaja zveza z Reko.
Lokalna vlaka ob praznikih.
10.50 popol. z Nabrežine.
11.25 „ iz Kormina, Gorice, Cervinjan.
Tedenski vlak.
9. — predp. (sreda) ekspres iz Ostende.

Udova Marija Kermaynerjeva

se priporoča slovenskim rodbinam za likanje perila. Jamči za izborno delo. Naslov: Via Acquedotto št. 38, I. nadstr., II. vrata.

Hiša št. 45,

v najem ali na prodaj,

je na Opčinah prav ob cesti, nasproti farne cerkve, z vrtom in vodnjakom. V pritličju je prostorna soba, kuhinja in klet, v prvem nadstropju pa 4 zračne novostlikane sobe, podstrešje je visoko in jako obširno. Hiša je vsa predelana in prenovljena.

Kdor jo želi vzeti v najem ali pa jo kupiti, naj se obrne na tamošnji župni urad.

Zdravljenje krvi

Čaj „Tisodorin ovet“ (Millefort).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim sluzajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidom. Jeden omet za zdravljanje, stoji 50 nč, ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Ai due Mori“ Trst, veliki trg.

NAZNANILO.

Spodaj podpisani raznašalec lista „Edinost“ ki je zajedno URAR priporoča se toplo p. n. občinstvu za popravljanje vsakovrstnih ur. Udani Friderik Colja, vratar hiše št. 8 via Solitario

Tiskarna Gutenberg

filjalka ces. kralj. univerzitetne tiskarne „Styria“

13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13

TOVARNA ZA OBRTNE IN CONTO - KNJIGE

zistem „Patent Workmann Chicago“

Raztirni zavod — Knjigovezstvo.

priporočuje se za prijazno naročbe se zadržim primernih cen in točne postrežbe.

Izdelovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, rokotvorov v vsakem obsežju, brošur, plakatov, ocnikov, računov, memorandov, okrožnic, papirja zaliste in zavitkov z napisom, naslovnih listkov, jedlinih list, pavabil itd. itd. — Bogata zaloga glavnih, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Fature, Debitoren, Creditoren, Cassa-knjig, Strazza, Memoriale, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih, časozapadnih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem raztirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavečka za kopiranje, skledie iz olnka za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Acquedotto 35 — ARNOLDO COEN — Acquedotto 35 Trst